

турцитѣ повикали най-силния си пехливанинѣ. Ала вечерѣта настѣпила, и сдрачѣ покрилѣ земята. Разпаленитѣ турци решили да се продължи на другия денѣ борбата. Така и станало. На втория Великденѣ се стекълѣ цѣлѣ градѣ да гледа опитния и старѣ пехливанѣ, какѣ ще удари о земята самонадѣяния младѣ бѣлгаринѣ. Чудо! Борбата не се продолжила много. Съ отчаяние турцитѣ гледали, какѣ гяуринѣтѣ мѣта отѣ рѣжа въ рѣжа противника си и какѣ най-сетне го стоварилѣ нѣземѣ съ очи кѣмѣ небето.

Бѣлгаритѣ възликували, но не смѣяли гласно да се радватѣ. Турцитѣ се смутили, ала, колкото за очи, поздравили победителя Стефана. Турцитѣ не могли да преглѣтнатѣ този за тѣхѣ позорѣ. Почнали нѣщо да шушукатѣ. Бѣлгаритѣ дочули, че победениятѣ „бабаитинѣ“ щѣлѣ грозно да си отмѣсти. За това посѣветвали Стефана да напустне града. Следѣ нѣколко деня Стефанѣ напустналѣ Тулча, прехвърлилѣ се презѣ Дунава и отишелѣ въ Галацѣ.

ЗАПОЗНАВАНЕ СЪ ХЪШОВЕТѣ ВЪ РУМѢНИЯ.

Въ Галацѣ Стефанѣ намѣрилѣ работа въ единѣ богатѣ бакалски магазинѣ и се запозналѣ съ много бѣлгари, които посѣщавали магазина. Отѣ Галацѣ се премѣстилѣ въ Браила, гдето бѣлгаритѣ господарували по пазаритѣ и магазинитѣ почти въ цѣлия градѣ. Тамѣ Стефанѣ се запозналѣ съ бѣлгари търговци, вестникари и печатари, писатели, градинари и много хѣшове. Въ тази бѣлгарска срѣда Стефанѣ, вече 20-годишенѣ момѣкъ, се научилѣ за Раковски и за неговия планѣ да вдигне възстание противѣ турцитѣ.

ВЪ БѢЛГРАДѣ.

Стефанѣ вече билѣ жаденѣ за народна борба. Той усѣщалѣ въ сърдцето си подбуда да постѣпи въ редоветѣ на народнитѣ борци, да поваля турцитѣ не по